

Jacint Borel

LA DANSA MÉS BELLA:

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA

ADHERIT A LA LLIGA SARDANISTA

Sumari

<i>Salut, ciutadà Puig Pujades!</i>	<i>Carreres</i>
<i>Segona Assemblea de la Lliga Sardanista de Catalunya, a l'estatge de l'Orfeó Gracienc</i>	<i>Rebrot</i>
<i>La nostra dansa</i>	<i>Joan Llongueres</i>
<i>Esplai</i>	<i>Ignasi Iglésies</i>
<i>La sardana mestressa d'amistat</i>	<i>Jordi Cimalt</i>
<i>Noticiari</i>	***

Figueres

EN
EL
RAM
DE LA
ELEGANCIA
MASCULINA
DIR

PUIG-PARIS

ES
DIR-HO
TOT

ANTIGA CASA

Fills de Josep Massot

Fundada l'any 1850

*ÉS LA PREFERIDA DE LES
SENYORES ELEGANTS*

PER LA SEVA ORIGINALITAT.

PEL SEU BON GUST.

PELS SEUS IMMILLORABLES GÈNERES

PELS PREUS VERITABLEMENT REDUITS

PLAÇA CONSTITUCIO, 25 i 26

FIGUERES

ESCOLTEU!

¿ Ja sou client de la
RELLOTGERIA

VARELA?

La casa VARELA serveix
bé i és econòmica.

— Gran Cafè
EXCELSIOR

Orxata de xufra

Granisat de taronja

Mantegats

SERVEI A DOMICILI

La Dansa Més Bella...

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA DE FIGUERES

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: SOCIETAT CORAL «ERATO»

Salut, ciutadà Puig Pujades!

SINCERAMENT, amb tota consciència, hem aixecat el nostre beire, en l'acte públic que s'ha donat en honor vostre.

Hem brindat per l'esperit d'organització, per la vostra meritòria obra pública, pel literat i el poeta.

Però, ciutadà Puig Pujades, ens hem dolgut d'aquest homenatge fet cuita corrents i en tendències equívokes.

La festa que hom tenia d'organitzar en reconeixença de la vostra actuació ciutadana, de l'obra progressiva que porteu a terme a la nostra ciutat, tenia d'ésser més ampla i amb caire netament popular. L'iniciativa tenia de sortir del poble, el poble tenia de festejar-vos amb totes les gales.

Reconeixem que us mereixeu més que quatre pastes i un poc d'alcohol. Les manifestacions de simpatia no s'han de preparar mai, han de sorgir amb tota puresa, s'han de fer amb el cor.

El poble de Figueres té amb vós un deure.

Res de materialitats, ha d'ésser un acte de l'esperit.

Crec que tots els figuerencs veuríem amb goig que els vostres companys de consistori us proposessin per fill adoptiu de la ciutat, en sou mereixedor i els vostres sacrificis serien degudament compensats.

Sou un excel·lent ciutadà, obra que heu emprès s'ha vist realitzada amb el màxim d'esplendor. Durant els nefastos temps dictatorials fóreu vexat i perseguit per la vostra palesa ciutadania, doncs ara cal remeiar-ho degudament.

Heu treballat pel poble i aquest no ha d'ésser ingrati.

Si la nostra proposició reïxis, no dubtem que seria una compensació encertada i ensems ben vista per tots els ciutadans.

CARRERES.

Segona Assemblea de la «Lliga Sardanista de Catalunya», a Barcelona, a l'estatge de l'Orfeó Gracienc

A Les onze del matí del dia 29 de juny, ens reuníem els delegats de les entitats sardanístiques, adherides a la Lliga. Obrí l'Assemblea el Sr. Llongueres, President de la Lliga, donant la benvinguda als delegats forans i seguidament llegeix unes quartel·les, que per la seva importància, inserim a continuació:

ORIENTACIÓ i SIGNIFICACIÓ DE LA LLIGA SARDANISTA DE CATALUNYA

Quan alguns representants de prestigioses entitats que ja de temps venien dedicant-se, amb amor i amb probat entusiasme, al foment de la nostra dansa nacional vingueren a trobar-me i a exposar-me el seu pla de fundar una Lliga o Federació de totes les associacions sardanistes de Catalunya, em semblà molt encertada aquesta idea i, en demanar-me la meua personal cooperació a la mateixa, em semblà que no els la podia negar de cap manera per entendre que, precisament, una de les coses que més ens manquen als catalans és aquest esperit de franca i lleial cooperació en una acció de conjunt que enrobusteixi i orienti, i completi, sempre que sia necessari, les activitats i les iniciatives particulars i disperses.

Confesso, no obstant, que un dubte enguniós no deixà de seguida d'atormentar-me. ¿Sabran sentir totes les entitats sardanistes de Catalunya la necessitat d'aquesta unió, d'aquesta Lliga, representació viva i directa de totes elles?...

¿Sabran comprendre la seva alta finalitat i veuran clar quin ha d'ésser el secret, la clau de la seva eficàcia?...

¿Tindran totes un concepte ben clar i ben definit d'allò en que ha de consistir la missió principal d'aquesta Lliga Sardanista i es capacitaran ben bé de quan i de quina manera ha d'actuar i de la força i de la categoria que entre totes decididament han de donar-li?...

Als pocs dies d'haver pres possessió del meu càrrec de President de la «Lliga Sardanista»

vareig escriure una lletra als presidents de totes les entitats sardanistes de Catalunya, oferint-me a elles, des del lloc amb el qual se m'havia honorat, i demanant-los el seu ingrés a la Lliga per tal que ella pogués ésser ben bé allò que el seu nom significava i els seus fundadors esperaven fos a no trigar gaire.

Algunes entitats, no gaires, em contestaren atentament i, si no estaven adherides, s'adheriren a la Lliga; moltes, però, és dolorós d'haver-ho de dir, ni l'atenció tingueren de contestar-me.

En l'assemblea de l'any passat - el primer acte oficial de la «Lliga Sardanista de Catalunya» celebrat d'una manera esplèndida, gràcies principalment a la generosa i magnífica cooperació que hi aportaren el nostre amic del Foment de la Sardana de Figueres, i amb ells la ciutat tota, amb el seu Ajuntament al davant - els meus dubtes i temors es renovaren i augmentaren al veure en quin tó i amb quin esperit eren formulades certes proposicions i com eren discutides.

Ara, després de dos anys d'existència, tinc el convenciment de que, per dissort, són poques encara les entitats sardanistes que sàpiguen ben bé tot allò que la «Lliga Sardanista» significa; que s'hagin fet completament càrrec de quina és la seva delicada i difícil missió i que tinguin la visió justa i concreta de com i en quines ocasions pugua ella manifestar-se amb veritable i fecunda eficàcia.

Potser d'això - podria dir algú - en té una part de culpa la «Lliga» mateixa per haver cregut, massa confiadament, que les seves finalitats eren compreses i per no haver-se preocupat de donar una major publicitat a la seva actuació. Es possible. Jo objectaré, no obstant, que si la «Lliga» fou creada com una necessitat sentida per les més fortes, antigues i significades entitats sardanistes de Catalunya, que són les que avui dia la constitueixen, ¿per què les altres entitats, no adherides, no senten també la mateixa necessitat?... ¿Es que no tenen un mateix ideal?... ¿Es que no actuen amb la mateixa fe, amb la mateixa abnegació i amb el mateix entusiasme?... ¿Es que no procuren totes, tan com sia possible, dignificar cada dia més la nostra dansa nacional, expandir-la i fomentar-la arreu i trobar-se agermanats amb tots aquells que, sia allà on sia, realitzen una tasca semblant?...

¿Es que no saben ni poden vèncer els seus

falsos recels i prefereixen la mesquinesa d'una eixorca abstenció o la petita vanitat d'una acció isolada, a la digna i sempre fecunda generositat d'una noble cooperació?...

Cal que sia dit, d'una vegada per totes: la «Lliga Sardanista de Catalunya» no és una entitat més; ella és essencialment i únicament un *organisme representatiu*. Les entitats actuen públicament cada dia; els organismes representatius no més actuen públicament en casos excepcionals i quan la seva actuació és absolutament necessària i àdhuc indispensable.

Els Orfeons ho han comprès bé això. Amb molt rares excepcions tots formen part de la «Germanor dels Orfeons de Catalunya», que és una veritable federació nascuda en un moment de forta efusió i fonda compenetració d'ideals. Tots ells actuen constantment, desenrotllant les seves pròpies iniciatives, sense refiar-se de la «Germanor» però contribuint fidelment al seu sosteniment, i la «Germanor» actua en nom de tots, en els grans moments; quan cal celebrar un gran festival, un aplec comarcal; una assemblea; quan és precís dirimir una qüestió; fer prevaldre els drets de tots plegats o mostrar la eficàcia i la importància de la gran obra artística, educativa i social entre tots realitzada arreu del nostre poble.

Així com els Orfeons ho han comprès, sense gairebé explicar-los-ho ¿per què no poden així mateix comprendre-ho les nostres entitats sardanistes?...

¿Hi han de perdre res en posseir, creat i sostingut i enfortit per elles mateixes, un *organisme* oficial i únic que les representi a totes i que sia, en cas precís, la seva força?... ¿Creuen que és millor viure disperses, sense cap mena de cohesió, cadascuna dins el seu petit ambient local, cadascuna dins el seu especial particularisme, sense cooperar resoltes a una acció de conjunt que pugui ésser un dia motiu de glòria i de consideració pel sardanisme i una exemplaritat més que honori la nostra terra?...

Voldria, i ho considero un deure en aquests moments, deixar, d'acord amb tots vosaltres qui en formeu part, ben clarament fixada la finalitat de la nostra «Lliga Sardanista»; determinar i concretar la seva manera d'actuar; fer veure a tots l'alta representació que la «Lliga Sardanista de Catalunya» hauria de tenir i fer comprendre encara a molts qui es diuen i es creuen fomentadors de la sardana els deures que tenen, i que no poden en consciència eludir, envers aquest *organisme representatiu*, que és la «Lliga Sardanista de Catalunya», creat, no en vistes a cap monopoli ni a cap mesquí partidisme, sinó amb l'idea noble i altíssima de dotar al sardanisme català, sovint dispers i no sempre ben orientat, d'una força aglutinant i col·lectiva

que li pugui donar, quan la necessiti, la màxima i més directa eficàcia.

Moltes de les entitats o agrupacions sardanistes de Catalunya no han comprès encara la finalitat i el caràcter de la «Lliga Sardanista» i, naturalment, no s'expliquen la seva actuació ni saben veure la seva utilitat. N'hi han que ni tan solament han sentit la necessitat de formar part d'aquesta «Lliga» i d'aportar a ella la seva intervenció i el seu concurs i altres que s'han donat de baixa sense esperar que la «Lliga» arribés a ésser una positiva realitat i sense haver contribuït amb el seu esforç i amb el seu exemple, a que així fós.

Vol dir això, naturalment, que és encara massa específicament localista i esquifida la concepció que elles tenen de la seva actuació; vol dir que és baix encara el nivell d'ambició cultural i patriòtica dins el qual es mouen; vol dir que no tenen la visió de conjunt i de totalitat d'allò que hauria d'ésser el sardanisme a casa nostra i en els temps d'ara; vol dir que no tenen el sentiment generós de la col·laboració i el sentit lògic i natural d'ésser una part d'un tot organitzat; d'ésser un dels elements constitutius d'un organisme que pot ésser un dia la seva força i la seva més viva i més directa representació.

N'hi han d'altres que sentíren, de moment, la necessitat d'adherir-se a la «Lliga» creient de bona fe que la «Lliga Sardanista» els resoldria, de cop i volta i gairebé automàticament i com per art de bruixeria, la major part dels seus problemes. Això és: que la «Lliga» faria abaratir el preu de les cobles; que faria baixar els drets d'autors; que treuria el pagament de tot impost; que ella es cuidaria dels contractes; que ella els proporcionaria l'ingrés de nous socis; que ella, en poques paraules, obraria el miracle de canviar les coses i de fer del sardanisme la cosa més perfecta i més descansada del món. Quan això no ha succeït s'han trobat decebudes i han cregut que la «Lliga Sardanista» no tenia cap utilitat ni servia per a res o probablement han arribat a pensar si els que la dirigim, posant tot el nostre entusiasme i tot el nostre esforç en la difícil i delicada tasca que ens fou confiada, no complim sempre prou encertadament.

A ben pocs se'ls haurà acudit de pensar que la «Lliga Sardanista», per molt que s'esforcin els qui en tinguin a cada moment la responsabilitat directa, no serà ni pot ésser altra cosa que un reflex i una imatge fidel d'allò que siguin les entitats sardanistes de la nostra terra. Si dins ella només hi consten adherides unes quantes, la «Lliga» serà l'organisme fidelment representatiu d'aquestes quantes. El dia que hi constin totes serà l'organisme representatiu de totes. En el primer cas, la seva força i la seva eficàcia seran sempre molt relatives; en el segon, podrien un dia ésser una força i una eficàcia completa»

ment absolutes. Si les entitats sardanistes de Catalunya estan ben constituïdes i si saben ben bé tot allò que significa avui el fomentar la sardana entre el jovent i tenen plena consciència dels seus deures patriòtics i culturals la «Lliga Sardanista de Catalunya», que no és ni pot ésser altra cosa que l'esperit de totes elles, arribarà a tenir una plenitud i una importància extraordinàries. Si, en canvi, les entitats sardanistes, més que entitats ben constituïdes són grups o escamots sense ideal, i sense organització, sense cap nexa que les uneixi i sostenint-se només per mesquins i ocasionals interessos localistes, què podrà ésser la «Lliga Sardanista», per molt bona voluntat i per molts esforços que hi posin tots els seus dirigents, més que un organisme artificios, sense vida i sense autoritat; un organisme mancat de tots aquells elements que podrien donar-li una força i una eficàcia?...

Si la utilitat de la «Lliga Sardanista» no ha pogut manifestar-se forta i evident encara, pensin tots plegats de qui és la culpa.

Cal que totes les entitats sardanistes de Catalunya reflexionin i facin una mica d'exàmen de consciència. El fet d'haver creat *elles mateixes* una «Lliga Sardanista de Catalunya», això és, el seu propi *organisme representatiu oficial*, les obliga, penso jo, i francament ho dic, a organitzar-se més i millor que mai i a relacionar-se més que mai les unes amb les altres; a estimar-se i a respectar-se mútuament i a complir cada vegada amb més exactitud i amb més entusiasme, també amb més clara intel·ligència, els seus deures culturals i patriòtics. La sardana no és solament una dansa. Ella és, sobre tot, i cal que ningú no ho oblidí en cap moment, una manifestació molt bella i molt viva, molt noble i significativa de l'esperit sagrat de la terra catalana.

La situació de la «Lliga Sardanista de Catalunya» davant les entitats que la componen i davant també d'aquelles altres que per oblit, per deixadesa o per incomprensió, no hi consten encara adherides, — és precís que ho diguem avui ben clarament, (i a fe que em doll!) — és i ha estat en general, i gairebé des dels primers dies, d'incomprensió, de desconfiança i adhuc d'explicable descortesia. Hi han excepcions, és clar, tots ja ho sabeu, però són poques.

Ha estat injustament considerada com una entitat més centralitzada a Barcelona i sense cap mena d'utilitat ni d'eficàcia per a les entitats foranes del restant de Catalunya. Res tant desencertat ni tan poc ajustat a la realitat.

Precisament, des dels començos de la seva existència la «Lliga Sardanista» no ha deixat mai de relacionar-se amb les entitats de fora de Barcelona i ja sia popularitzant i fixant les dates dels aplecs, ja assistint a concursos de sardanis-

tes, ja intervenint en la resolució de conflictes locals, ja col·laborant en els seus butlletins, ja secundant-les sempre en les seves iniciatives, ha demostrat ésser en tot moment la representació viva de totes elles.

En canvi, llevat d'unes poques que ho han fet d'una manera exemplar, no totes les entitats de Barcelona i de fora, han complert puntualment els seus deures envers la «Lliga», dificultant així la bona marxa de la mateixa.

La «Lliga Sardanista de Catalunya» no és una entitat més. Vull repetir-ho. En canvi cada entitat ha de sentir-se integrada dins la «Lliga», com un membre formant part d'un cos. O la «Lliga Sardanista» és un *organisme representatiu*, com ja he dit, i ella representa per tant, les autèntiques, les actives, les ben constituïdes i ben orientades entitats que seriosament, fan tasca profitosa i abnegada, tasca cultural i patriòtica, fomentant la sardana i veïllant per la seva dignificació, o no representa res. O hi són totes les entitats que hi han d'ésser o no val la pena de que la «Lliga» existeixi.

Si existeix, si considereu que ha d'existir, són les entitats sardanistes les que li han de donar una força i una representació veritables, fent anar al Consell de la «Lliga» els seus homes més capacitats i considerant-la en tot instant com a cosa pròpia i com a nexa i llaç d'unió de totes plegades.

En aquest cas, la «Lliga Sardanista de Catalunya», organisme oficial i representatiu de les entitats sardanistes catalanes, ha d'actuar no més que en circumstàncies gairebé diria excepcionals. Ella ha d'arribar allà on cada entitat dispersa no arribaria i ella ha d'aconseguir i obtenir allò que, d'una en una, cap entitat no podria aconseguir ni obtenir mai. Per tal que la «Lliga Sardanista» actuï i actuï amb la màxima eficàcia, cal que ella ho pugui fer, plenament, en nom i representació de totes les entitats sardanistes importants de Catalunya i que es senti ajudada i secundada, en tot moment, per totes elles. La força de la «Lliga Sardanista» és la força mateixa de les entitats que la componen.

Aquesta força no convé malversar-la en afers de poca importància. Cal reservar-la per a quan convingui de veritat fer-ne ús. Les ocasions no han de mancar.

El fet, no més, de poder-nos reunir en assemblea i joiosament i lleialment agermanades, una vegada cada any, en una encontrada diferent de la nostra terra, com l'any passat a Figueres i enguany aquí, totes les entitats sardanistes, de canviar-se mútuament les llurs impressions, d'enaltir i fer enaltir tots plegats la nostra dansa nacional, la *més bella de totes les danses que es fan i es desfan*, i de sentir-nos i de retrobar-nos amatents, fidels i identificats lluitant per uns mateixos ideals, justifica, prou

i de sobres, la creació i la existència de la «Lliga Sardanista de Catalunya».

Jo vull ara manifestar-vos, amb tota franquesa, quines són les dificultats amb les quals topa i ha de lluitar constantment la «Lliga Sardanista de Catalunya».

En primer lloc, jo crec que l'estat econòmic de la major part d'entitats sardanistes és sovint precari i difícil i l'ha de contribuir al sosteniment econòmic de la «Lliga» ve a agravar-lo. Vol dir això que el sardanisme a Catalunya no es tant floreixent com sembla ni es sosté sobre una base de ferma organització. Això és causa de incompliments, de retraïments, de baixes.

En segon lloc, la manca de personal apte i ben preparat. Les entitats que formen el Consell Directiu de la «Lliga» canvien sovint el personal que envien com a delegats. Hem tingut ja tres secretaris diferents i quatre o cinc vice-presidents. Els que són constants, ho són perquè estimen personalment la «Lliga» i perquè, perdoneu que ho digui, ells mateixos saben prou bé que dins la seva respectiva entitat no es trobaria ningú més ben disposat i amb condicions per a desempenyar aquests càrrecs. Darrerament, jo he de dir, sense voler ofendre la seva bona voluntat, que el delegat designat per una de les nostres entitats per a formar part del Consell Directiu no està a l'altura del que la «Lliga» representa i mereix. Tot això, és clar, contribueix a dificultar les tasques de la «Lliga».

En tercer lloc, els càrrecs del Consell Directiu han d'ésser elegits entre entitats que tinguin la seva residència a Barcelona o no gaire lluny d'ella, per tal que puguin assistir a les reunions i la tasca pugui ésser portada a cap. Aquestes entitats relativament són poques i els càrrecs hauran forçosament de distribuir-se, amb petites variants, gairebé sempre entre les mateixes. Aquesta és una altra dificultat perquè jo crec que totes les entitats sardanistes de Catalunya, haurien de passar per dins el govern de la «Lliga» per així assabentar-se de com funciona aquest organisme i per a sentir-se més lligades a ell. No fóra potser convenient — recordo que d'això se n'havia mig parlat en l'assemblea anterior — crear un Consell Consultiu o un Comitè Comarcal anexe al Directiu, compost de quatre o cinc entitats foranes que es pogués reunir una vegada cada mes o una vegada cada dos mesos per a assabentar-se de la marxa de la «Lliga» i per a assabentar a la «Lliga», a l'ensem, de com marxen les entitats foranes...?

En quart lloc — i això és un pensament meu que no sé si és o no equivocat — jo crec que dins la «Lliga Sardanista de Catalunya» haurien de figurar-hi no solament les entitats sardanistes

sinó també les cobles, cercant, de comú acord, la millor manera d'armonitzar els interessos de tots i de contrarestar tant com es pugui el fals sardanisme que ens envaeix i que a la llarga acabarà amb les sardanes. És aquest, al meu entendre, un assumpte de cabdal importància que caldria estudiar serenament i amb la major detenció. També fóra convenient, jo crec, que figuressin com a socis de la «Lliga Sardanista» tots els compositors de sardanes. Llavors hi haurien dins la «Lliga Sardanista» tots els elements indispensables per a provocar un saludable i eficaç renaixement del sardanisme català.

Comptant amb tots aquests elements dins la «Lliga», ben coordinats i ben disposats a defensar la nostra bella sardana de tot allò que pot desnaturalitzar-la i a la llarga desprestigiar-la, desapareixerien algunes de les dificultats que he assenyalat. En el Consell Directiu hi podrien figurar-hi delegats de les cobles i dels compositors. Això ens proporcionaria més personal disponible i molts assumptes ara difícils de resoldre podrien ésser resolts, potser, amb una certa facilitat. Jo no faig més que llençar aquesta idea i si la trobeu acceptable i la creieu realitzable podeu presentar-la a l'Assemblea en forma de proposta per a que la «Lliga» estudiés la seva realització.

Llavors la «Lliga Sardanista de Catalunya» podria intentar fundar l'*Arxiu de les nostres sardanes*, i entitats, cobles i autors, formant un bloc compacte i ben identificat, podrien imposar-se contra molts abusos intolerables que per manca d'organització avui poden impunement realitzar-se. Llavors fóra verament la «Lliga» l'*organisme representatiu* de tot allò que integra el sardanisme i la seva actuació podria arribar a tenir una real i positiva transcendència.

Pensem tots, no ho oblidem mai, que la sardana és el símbol més viu de l'unió de tots els catalans en tot allò que és essencial i consubstancial amb la nostra ànima. Com podríem, doncs, els qui volem fomentar i enaltir la sardana, mostrar-nos desunits i considerar-nos incapaços de compe-trar-nos i d'agermanar-nos?.. Cal que ens donem les mans i cal que anem tots junts per a complir millor la nostra tasca i revestir-la així d'una màxima dignitat i d'una ben positiva eficàcia.

La sardana està amenaçada de mil perills que crea de dia en dia la seva popularitat mateixa. Cal que tots la anem salvant, estimant-la i estimant la Pàtria amb ella. Ella és ben característica de la nostra raça. Ella és un símbol i una força per a cada una de les nostres noves generacions.

La «Lliga Sardanista de Catalunya» es una

(Continua a la pàgina 10)

La nostra dansa

*La nostra dansa catalana
és una dansa de combat.
Hem de ballar-la la Sardana
els que volem la llibertat.
Els que sentim com dins les venes
crema la sang mateix que foc
i no volem trobar cadenes
d'esclavitud ni aquí ni enlloc.*

*Hem de ballar-la el braç alerta,
l'esguard agut i rialler;
la noble testa descoberta
i el cor brillant com un acer.
Davant la mar hem de ballar-la
i endins la plana, entorn del blat.
Tots acudint a puntejar-la
i a renovâ el serment sagrat.
Davant la mar, contant les veles,
blanques senyals dels nous camins,
que enllà d'enllà són les esteles
d'inexplorats, llunyans destins.
Davant la mar i endins la plana,
sempre oscil·lant del blau al verd,
i a tota llum dient germana
nostre esperit vibrant, despert.*

*Hem de ballar-la què sia
tota la terra palpita
i el clam de vida, dia
fendeixi els aires infant.*

*Hem de ballar-la se treva,
gosats i forts i benits
i al ritme excels de llum seva
hem d'assolí els culls florits.
Seré, al bell mig de rodona,
hi posarem l'amor el;
vindran a fer-li de dona
totes les aus i el blat del cel.
Hi posarem l'amor ens guia
i el seny que ens ompta al seu costat.
L'amor tot ple de glària
i el seny tot ple de aigestat.*

*Hem de ballar-la la fe encesa
i amb un bon cant eixampli el pit;
amb un bon cant a la escomesa
de tots moments del dit.
Vindran els temps la gran prova!
vindran els dies de irifâ!
Ballant, la sang sempre nova
i ella pel cor no hissa en va.*

*Hem de ballar-la la Sardana
sentint ben bé el seu ritme fort
amb aquell tremp que ens encomana
que no el doblega ni la mort.
Hem de ballar-la amb joia ardida
desafiant el llam i el vent
i hem d'aixecâ amb la nostra vida
un mur ben alt allà a ponent.*

*Ala minyons! Vinga fadrines!
Petits i grans, tots a un plegat!
Damunt les aigües llevantines
ja hi canta el sol, de llum armat.
Ja les tenores sobiranes
l'espai omplen de remors.
Sonen timbals! Sonen campanes!
Sonen clarins eixordadors!
Sonen arren com l'esperança
d'un gloriós esdevenir
que al pit aviva la frisança
de l'avençar sense desdir.*

*La nostra dansa catalana
és una dansa de combat.
Oh catalans! Cada sardana
sia un nou clam de llibertat!*

JOAN LLONGUERES.

manifestació de vitalitat de la Sardana i del Sardanisme. Ella és jove i ha de créixer i ha d'enrobar-se encara. Que totes i cadascuna de les entitats hi aportin la seva pedra i amb ella el seu esforç i el seu entusiasme i també la seva exemplaritat.

El dia que deixéssim caure la «Lliga Sardanista de Catalunya» cada entitat sardanista es sentiria, no en dubteu pas, sobtadament disminuïda i afeblida; la seva força i la seva significació haurien minvat i els senyals d'una immediata decadència no frigarrien a manifestar-se.

A Catalunya, més que mai ara, cal construir i cal cooperar cada un en allò que és de tots i cal mostrar-nos en cada acció perfectament units i perfectament compenetrats.

La sardana no és una dansa com les altres. Ella no pot ésser dansada sense responsabilitat perquè en aquell lent i suau oscil·lar de la màgica anella, dins els cors de tots els qui la dansen, han de bategar poderosament, a cada instant, irreductibles, tots els grans ideals redemptors de la Pàtria.

La «Lliga Sardanista de Catalunya» vol dir, doncs, el llaç sagrat, la força viva, la fusió generosa, l'ideal en marxa de tots aquells qui estimem la Sardana i estimem de cor i abnegadament la Pàtria Catalana amb ella.

JOAN LLONGUERES.

29 de juny de 1931.

Acte seguit el Secretari de la Lliga llegeix l'acte de l'Assemblea anterior, que es conforme, i la memòria de l'exercici passat.

El tresorer dóna a conèixer les despeses i ingressos ocorreguts.

Es passa a l'elecció dels càrrecs vacants i dels que fineixin.

S'acorden els que proposa la Presidència.

El senyor Llongueres al·legant no trobar-se gaire bé de salut, demana a l'Assemblea se li accepti la dimissió, indicant per substituir-lo el senyor Josep Miracle. Aquest que es troba present creu més convenient que ocupi la presidència el senyor Balcells, el qual a l'ensens assenyala pel dit càrrec al mestre Català. S'aixeca el senyor Salvat del Foment de la Sardana de Barcelona i prega al senyor Llongueres que ocupi la presidència un any més. puix, no dubtant de les afirmacions del senyor Llongueres, creu que a més de ço que ha exposat

per deixar el càrrec el motiu també és per el poc vol que ha pres la Lliga.

Ho reconeix el Sr. Llongueres i accepta seguir a la presidència un any més, demanant, però, que tots ajudem a fer fecunda la meritòria obra de la Lliga; de continuar igual, serà precís acabar amb la Lliga.

Es discuteixen varis assumptes.

S'acorda formar un Comitè de propaganda integrat per delegats de Foments forans, els quals es reuniran en el lloc que indiqui la Lliga, per poder canviar impressions i donar més abast a l'obra sardanística que cal fer.

El nostre delegat, company Carreres, dóna les mercès a la Lliga i als Foments que han portat a terme el festival pro-monument Pep Ventura i ensems recorda l'acord que va ésser unànimement acceptat en la primera Assemblea, pel qual les entitats sardanístiques, adherides a la Lliga, acceptaven fer un festival cada any a aquesta fi.

S'acorda fer la venidora Assemblea a Lleida.

El delegat de Manresa prega es tingui en compte que si es presentés algun inconvenient per celebrar-la a aquella capital, els manresans es veurien molt honorats si la volguessin fer a casa seva.

Tanca l'Assemblea, amb breus paraules el conseller de l'ajuntament senyor Vinyals.

Seguidament l'Orfeó Gracienc fa ofrena d'un vermut d'honor, en el qual el representant del Grup Sardanista de dita entitat, senyor Casamitjana, fa un bell parlament.

Després en comissió es va al restaurant del peu del funicular del Tibidabo on la Lliga Sardanista ofereix un banquet als delegats forans.

Acabà l'acte amb diversos brindis d'encoratjament per l'obra que cal realitzar, per tal que la Lliga assoleixi el relleu necessari.

A l'Orfeó Gracienc, sota la direcció del mestre Balcells, sentim unes escollides cançons, que són ovacionades sorollosament.

En mig de les cançons el mestre Llongueres ens llegeix la seva poesia, que publicuem a les planes centrals d'aquest número.

Acabada la festa del cant, ve la festa de la dansa i en el pati de l'Orfeó Gracienc, es executada una interessant audició, la qual fou dansada amb ardidesa per la majoria de jovencells i belles senyorettes de la simpàtica barriada de Gràcia.

I, fent-se tard, ens despedirem dels companys fomentistes amb un a reveure franc i esperançador.

Des d'aquestes columnes adrecem les nostres més sinceres mercès, per les atencions que ens dispensaren els dirigents de la Lliga Sardanista i els de l'Orfeó Gracienc, casal abrandat del foc racial de la nostra liberal terra.

REBROT.

Esplai

*Què fas, cor meu, que no bategues?
Què fas, cor meu, que no sospires,
ni, alabatent, el vol desplegues,
o no et regires,
com un colom al fons del pit.
per volâ amunt, a l'infinit?*

*Que estàs parat...? Que potsê ets mort?
Respon-me, cor!*

*Ton propi pes t'enfonsa a terra,
i en tu s'aferra
el mal del món, eixelador.
No ets volador!
No tens alè per volã al cel,
com un estel,
o un sol petit, vessant claror.*

*Amunt, cor meu:
no et faci por
si veus els cims coberts de neu!*

IGNASI IGLESIES.

La sardana mestressa d'amistat

EN parlar de les sardanes no hem pas de fer al·lusió exclusivament a la composició musical que la cobla executa ni al moviment més o menys plàstic que el dansaire gesticula. Ultra això, tenim la cobla mateixa, el lloc més o menys escaient, on s'hi fa la ballada, les amistats contretes. Es un ambient ben bé de casa el que s'hi respira. Si tot això ho relliguem, talment com si féssim un ramell de flors, hi sentirem la ufana racialitat del nostre poble, hi copsarem la ferma i sincera amistat que enllaça joiosament les mans sedoses de la jove donzella amb les mans dures i un xic nervudes de l'airós jovincell. Serà tan forta l'amistat que hi crearem que bentost direm i parlarem de les nostres sardanes de la mateixa manera que agradívolament parlem d'un bon amic, d'un veritable amic.

Tothom qui es lliura a la dansa sap – si vol – comprendre-la, arreplegar-hi l'encís de tot aquest ambient tan propi del nostre poble, i acaba per compenetrar-s'hi amb tot això que és tan nostre, tan nostre que és essència del nostre viure. I amb aquesta compenetració hi ha una intimació que esclata, com una poncella en esbadellar-se, en una inesgotable estimació.

En la sardana hi veurem i reconeixem la nostra millor amiga. En ella hi trobarem sempre el gaudi íntim, la profunda sinceritat de tot el que ens volta. Quantes vegades ens hi abrigarem i recollirem en el seu noble i franc aixopluc. Ens trobarem consternats per desenganys i per manca de lleialtats, i ella obrarà com de bàlsam guaridor. En les hores tedioses i de dubtes,

en els moments que ens sentirem defraudats i decebut, renaixerà i creixerà avivada la nostra fe i esdevindrà rejuvenida i forta.

Podem cercar i recercar i no trobarem companyia més fidel i addicta que la nostra sardana. Solament ella ens desemboirarà l'atmosfera plena de vacil·lacions que penosament ens encercli, i ens farà aparèixer fulgurant la lluminositat verídica.

Per llei biològica, arribarà un dia que fins i tot ens semblarà que hem de deixar una mica al marge aquesta cara amistat per la dansa, per haver aconseguit una altra amistat, un altre amor, però la nostra lleialtat ens farà ésser constants amb el lligam estretament amical i no la deixarem de banda: no serà oblidada.

¿Qui sap, però, si un dia ja llunyà arribéssim a la vellesa, si sentiríem el conhort pacífic i assenyat d'aquesta tan preuada amiga? Sí, no en podem dubtar, la seva companyonia és impertorbable i encara que ens trobéssim isolats i perduts en la solitud dels últims anys del nostre viure no ens deixaria mai. Sempre, sempre, la sardana serà la nostra bona guiadora, la que ens animarà en els nostres neguits i amargors i ens encomanarà fortitud en les hores de defallença.

Sí, repetim-ho, cal anar-hi a les nostres ballades de sardanes, per tal que les compreguem i estimem. Cal que les fem essència de la nostra vida.

Considerem i tractem sempre la sardana com la nostra millor amiga.

JORDI CIMALT.

NOTICIARI

LA «Lliga Sardanista de Catalunya» en la 2.ª Assemblea celebrada el dia 29 de Juny al saló de festes de l'Orfeó Gracienc, de Barcelona, va lliurar al representant del nostre Foment el recaptat en el festival «Pro-Monument Pep Ventura» que tingué lloc a la Plaça de la Cascada del Parc de Barcelona, l'import del qual és de *pessetes*: 407'55.

En aquest festival, — ens plau remarcar-ho — les cobles Catalònia, Barcelonina i Popular que hi varen prendre part, ho feren gratuïtament per a poder ajudar així a engrossir els cabals recollits.

També l'agrupació «La Sardana» de Sant Pol de Mar ens féu a mà la quantitat de *pessetes* 32, sobrant líquid d'un festival celebrat.

El total d'aquestes dues quantitats que és de: 439'55 *pessetes*, l'hem ingressat a la Caixa d'Estalvis, les quals junt amb les que hi teníem dipositades sumen *pessetes*: 4.471'96.

CALÇATS PALLAC

**sempre les darreres novetats
a preus econòmics i garantits.**

Carrer Galan, 2

EL diumenge, dia 5 del corrent va tenir lloc a Sant Feliu de Guíxols, el II Aplec Sardanista de la Costa Brava, organitzat per «Viatges Blaus» i Foment de la Sardana de Barcelona amb la col·laboració de «Amics de la Sardana» de Sant Feliu. Hi prengueren part les cobles: «La Principal» i «Guíxols» de Sant Feliu, «Emporium» de Barcelona i «La Principal de Bages» de Manresa.

EL mes de juny passat tinguérem l'avinentesa de sentir la valuosa cobla «La Principal» de La Bisbal, la qual una vegada més ens encisà amb l'escollidíssim programa de les sardanes que tan bellament interpretà.

QUAN s'ha d'acabar això d'aquestes barreges de balls agafats i sardanes en les festes de carrer?

Veritablement ja fastigueja assistir en aquests carrers en els quals els seus organitzadors, poc escrupolosos, i mancats de respecte a la nostra dansa facin aquesta mena de programes combinats.

Al qui els plauen els balls que vagin als carrers on hi hagi piano de maneta i no estorbaran als bons aimants de la sardana.

PER LA NOSTRA BIBLIOTECA:

Adquirits els tres primers volums de les obres completes d'Ignasi Iglésies.

PER AL NOSTRE ARXIU:

Sardanes rebudes del seu compositor:

Abrilenca, Margarida, Visc Enamorada, La fada d'Orient, La filla del bosc, Somni d'amor. (Josep Estela).

«El bon pastoret» i «La font de Capdevila» d'En Font Palmarola.

Ben sinceres, donem les gràcies als seus donants.

MOVIMENT DE SOCIS:

ALTES

HOMES 16	
Francesc Rutllan	Josep Fàbrega
Joaquim Cuyàs	Josep Coll
Joaquim Roig	Miquel Vilà
Eduard Capallera	Joaquim Crumols
Jaume Canela	Jaume Tarrats
Albert Cufí	Josep Copa
Ramon Gayolà	Antoni Suàrez
Narcís Molinet	
Enric Puntunet	

DONES 1

Caterina Navarra

BAIXES

HOMES 14

Antoni Orts	voluntària
Joan Pijoan	»
Lluís Perez Perxés	»
Joaquim Sagols	»
Demetri Casamajó	»
Josep Sot	»
Josep Sabaté	»
Josep Pagès	»
Jordi Madern	absència
Vicents Samaniego	»
Josep Ferrer	voluntària
Juli Esteve	manca de pagament
Joan Reverter	»
Sabel Bret	»

DONES 2

Mercè Lofre	voluntària
Angela Rosa	»

SEGONS estat de comptes presentat pel Tresorer, el 30 del passat, tenim en caixa pessetes: 893'10. Els comprovants a la disposició dels senyors socis.

PROGRAMES I PUBLICACIONS REBUDES:

Portantveu del Foment de Sardana de Sabadell.

—

Portantveu del Grup Excursionista «Perla» de Barcelona.

—

«Puntejant» portantveu del Foment Sardanístic Andreuenc.

—

«La Nova Catalunya» de l'Havana.

—

«La Veu de l'Empordà».

—

«Nostra Dansa» de Badalona.

—

«La Sardana» del Foment de la Sardana de Barcelona.

—

Portantveu del Foment de la Sardana de Ripoll.

—

Programa del XI.è Aplec de la Sardana organitzat pel Foment de la Sardana de Badalona.

—

Programa del V.è Aplec Sardanista a les pinedes de Salenys, organitzat pels «Amics de la Sardana» de Sant Feliu de Guíxols.

—

«Fulla Sardanística» dels Amics de la Sardana de Sant Feliu de Guíxols.

—

Programa - portantveu de l'Agrupació Sardanística de Sant Gervasi.

—

«Atlàntida» de l'Agrupació Cultural Atlàntida.

—

«Mai Enrera» del Club Excursionista de Gràcia.

—

«Ressorgiment» de Buenos Aires.

—

Butlletí-programa del Foment de la Sardana de Mollet i cartell del III Aplec Sardanista al Bosc de Can Pantiquet organitzat pel Foment de la Sardana de Mollet i la Joventut Sardanista «Pep Ventura» de Barcelona.

«El Nostre Ideal» de l'Agrupació Sardanista de Vic i cartell i programes del XIVè Concurs de Sardanistes organitzat per dita Agrupació.

Cartells i programes de la V Excursió marítima del Foment de la Sardana de Barcelona a Sant Feliu de Guíxols, celebrant a Sant Feliu i S'Agaró el II Aplec Sardanista de la Costa Brava.

«Nostra Dansa» del Foment de la Sardana de Banyoles.

Butlletí de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana.

Arts Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figueres

Els millors materials per a tota mena de construccions

U R A L I T A

Dipòsit de l'Alt Empordà:

Salvi Fàbrega

Carrer Lasauca, 20

Telèfon 18

Figueres

plus ultra

companyia d'assegurances generals

abans

centre català d'asseguradors

fundada l'any 1887

rams

transports, incendis, vida, collites, accidents,
responsabilitat civil, maquinària i robatori.

representant:

joan salleres

joan mates, 13

figueres

Noies, Nois: Per postals, a la

Llibreria Batllósera

Galan, 3

Figueres

FARMACIA NOVA I LABORATORI

DE

JOAN XIRAU

Instal·lats d'acord amb les més modernes exigències. Medicaments puríssims. Dipòsit d'específics. Anàlisis clínics.

Avinguda de la República, n.º 18

FIGUERES

NOVETATS PER A SENYORA

PERE JUANOLA

GIRONA, 24

FIGUERES

Aquesta casa rep continuament les

últimes novetats que imposa la moda

PREU FIXE